

NARODNI DNEVNIK

Izbija vsak dan opoldne, izvenih nedelje in praznike.

Mesečna naročnina: V Ljubljani in po pošti: Din 20.—, inozemstvo Din 30.—

Neodvisen političen list.

UREDNIŠTVO:

SIMON GREGORČIČEVA ULICA ŠTEV. 23.

UPRAVNIŠTVO: KONGRESNI TRG ŠTEV. 3.

TELEFON ŠTEV. 2852.

Rokopis se ne vračaja. — Oglasi po tarifi.

Pisemenim vprašanjem naj se priloži imenina za odgovor.

Račun pri poštnem ček. uradu št. 12.632.

Naš gospodarski položaj.

Noben narod ni prišel vsled svetovne vojne v tako težaven gospodarski položaj ko slovenski. Na zapadu je bil velik del Slovenije od vojne popolnoma uničen in deloma je moral tudi severni pas Slovenije prenesti vojne grozote. Po mirovnih določbah bi morali ti kraji dobiti sicer odškodnino, dejansko pa je za vsakega Primorca sploh bolje, če nič ne dobi, ker tako grozno visoke obresti je treba plačevati za to odškodnino. Na drugi strani pa so davki v novih italijanskih pokrajinah tako visoki, da plačujejo faktično ti kraji ne samo odškodnino, temveč tudi znatno več. Za Slovenijo v Italiji je torej rezultat ta, da jim je vojna zrušila domove, dala neverjetno visoke davke in njih pridobitno možnost skoraj docela uničila.

Goriški kmet, ki je bil pred vojno vsled dobre prodaje svojih zgodnjih pridelkov na Dunaj, Avstrijo, Nemčijo in Rusijo dobro situiran, je danes gospodarsko uničen, ker nima njegov pridelok nobene cene. Vsaka druga pridobitna možnost pa je izključena in vrhu tega je skoraj vsa primorska slovenska inteligenca brez posla. Ni čuda, da je izseljevanje na Primorskem v neverjetnem cvetju.

V Sloveniji je položaj enako težaven. Odrezana od morja ne more Slovenija prav razviti svoje trgovine. Poleg tega je izgubila Slovenija velik del svojega odjema in nadomestila za izgubljene odjemalce še ni. Nacionalizacija industrije je čisto propadla in vsako leto gredo samo iz Trbovelj milijoni in milijoni v tujino. Pri drugih industrijah je ravno tako in nič lepše slike ni pri denarnih zavodih. Samo izguba Jadranske banke nas je vrgla za desetletja nazaj, a da ogromnih dobičkov dunajskih in drugih tujih bank niti ne omenjamo.

Deset let pa počivajo tudi že skoraj vse državne investicije. V zadnjem času pa mora Slovenija občutiti še pri državnih dobavah vedno večje težave, da je tudi v tem oziru na slabšem. In kakšne nepravilne je morala okusiti naša industrija pod milo rečeno ignorantskim izgovorom, da leži na meji, je znano.

K vsem tem pa pridejo še ogromne državne davčne in velikanska davčna preobremenitev Slovenije. Del, ki ga prispeva Slovenija za vojno odškodnino na jugu, je ogromen in tlači že deseto leto vse naše gospodarsko življenje.

Tu in tam davčna preobremenjenost, tu in tam plačevanje vojne odškodnine, tu in tam nobenih investicij, tu in tam propad nacionalizacije, to je slika slovenskega narodnega gospodarstva. Da pa je mizerija popolna, se napihujemo Slovenci v taki neslogi, razvijamo tako ostro medsebojno strankarsko borbo, da ne bi mogli trajno vzdržati tudi veliki narodi, če bi sledili našemu zgledu. Mi očitno mislimo, da smo tako močni, da vzdržimo tudi ta medsebojni boj. Je to velikanska zmota in kdor primerja naš današnji položaj v državi z onim, ki smo ga imeli ob ujedinjenju, ta mora priznati, da smo silno nazadovani.

In še bomo nazadovani, če se ne pričnemo zavedati potrebe slovenske solidarnosti. Saj ni treba, da bi vsi ljudje mislili isto, ker mišljenje naroda ne more biti uniformirano. Treba pa je, da vsi spoznavajo, da imajo iste interese in da morajo zato tudi vsi silno zastopati te interese. Ni treba, da bi vsi bili ene misli glede svetovnega naziranja, pač pa je potrebno, da smo vsi enega mišljenja glede slovenskega gospodarskega programa. Plačevanje vojne odškodnine, zveze Slovenije z morjem, davčna neenakost, vse to so vprašanja, ki se ravno

Boj za civilni zakon.

Beograd, 9. januarja. Ne samo v političnih krogih, temveč tudi v naši najširši javnosti vlada veliko zanimanje za medverski zakon, katerega načrt sedaj izdelujejo v ministrstvu za vere. Ta zakon bo posebno pomemben zaradi tega, ker naj se z njim uredi legalnosti zakonov. Znano je, da velja dozdej pri nas samo v Vojvodini civilni zakon, v drugih pokrajinah pa se priznava veljavnost samo v cerkvi sklenjenim zakonom. Pojavila se je struja, ki hoče, da se veljavnost civilnega zakona raztegne na vso državo. Zbudilo se je tako veliko zanimanje za sprejetje medverskega zakona, ki naj bi to vprašanje rešil.

Duhovniški krogi se izjavljajo proti uvedbi civilnega zakona in zahtevajo, da se tudi v Vojvodini ukine civilni zakon in prizna kot zakonit samo cerkveni zakon. Na drugi strani pa se vojaške oblasti zavzemajo za to, da se uvede civilni zakon, ker bi bila na ta način olajšana kontrola glede rekrutacije. Morale bi namreč državne oblasti prevzele nase nalogo vodstva matičnih knjig.

Sedaj se to vprašanje razpravlja v ministrstvu za vere, ki bo po dovršitvi zakonskega osnutka ves načrt dostavilo pristojnim faktorjem v proučevanje.

Mala antanta še ni nič podvzela na tihotapsko afero.

Beograd, 9. januarja. Zunanje ministrstvo je dementiralo vest nekega zagrebškega lista, ki je pisal, da so države Male antante zaradi tihotapljenja strojnih pušk in drugega orožja na Madjarsko napravile korake pri Zvezi narodov. Prav tako je ministrstvo dementiralo vest istega lista o sklicanju sestanka zastopnikov Male antante na dan 5. marca t. l. Mala antanta bo šele sklepala o tem, kaj naj ukrene zaradi tihotapljenja orožja. Ti ukrepi bodo storjeni šele, ko se med vladami držav Male antante doseže sporazum v tem vprašanju. Na tem se zdaj neprestano dela.

Konferenca Male antante se mora leto vršiti v Rumuniji in sicer konec februarja ali v začetku marca. O natančnem dnevu sestanka se sedaj med kabineti Čehoslovaške, Rumunije in Jugoslavije izmenjavajo misli. Potovanje zunanjega ministra Titulesca v inozemstvo ne bo vplivalo na to, da bi se odgodila konferenca, ki je bila dogovorjena že v Joachimovu in v Zenevi. Takrat so se tudi domenili, da se bo konferenca vršila v Rumuniji in sicer v tistem kraju, ki ga bo določila rumunska vlada. Ker je dr. Voja Marinković, izven Beograda, ne pričakujejo tukajšnji diplomatični krogi rešitve tega vprašanja prej, predno se Marinković ne vrne v Beograd. Dr. Marinkoviću pošiljajo v Požarevac vsak

dan po posebnem kurirju vse vesti, ki prihajajo na zunanje ministrstvo od naših poslaništev v inozemstvu.

DELAVSKA SPORTNA INTERNACIONALA PROTI MADJARSKIM REAKCIONARCEM.

Leipzig, 9. januarja. Včeraj je zasedal glavni odbor delavske sportne internacionale. Pred svojim prehodom na dnevni red je na predlog Julija Deutscha z Dunaja, Gellerta iz Leipziga in Silvosa iz Prage v imenu poldruga milijona delavstva sprejel tole resolucijo: Pred kratkim odkrito tihotapstvo orožja iz Italije na Madjarsko je zopet enkrat jasno opkazalo, kako težko je ogrožen mir v Srednji Evropi. Značilno je, da se izključno le reakcionarne vlade intenzivno pripravljajo na vojno. Glavni odbor delavske sportne internacionale obrača pozornost vseh v njej združenih zvez na pogubno politiko bojaželjnega fašizma in jih opominja k trdni vztrajnosti v boju proti reakciji in vojni nevarnosti.

LAŽEJO, DA SE KAR KADI.

Praga, 9. januarja. Na službeno madjarsko vest, da je bil transport orožja, ki je bil zadržan v Monostru, naslovljen na tvrdo brajce Berković v Novem mestu, se ugotavlja, da take tvrdke ni niti v Novem mestu, niti na Slovaškem niti sploh na Čehoslovaškem.

MARINKOVIČ NA POTU OKREVANJA.

Beograd, 9. januarja. Pomočnik zunanjega ministra Steva Pavlović je včeraj dopoldne prišel v svoj kabinet. Zunanji minister dr. Voja Marinković se nahaja v svoji vili pri Požarevcu, kjer počiva po prestani pljučnici, za katero pravzaprav še vedni nekaj boleha. — G. Pavlović je včeraj sprejel načelnika političnega oddelka Milana Jovanovića.

V BOSNI BODO FEBRUARJA OBČINSKE VOLITVE.

Sarajevo, 9. januarja. Po vesteh, ki prihajajo iz Beograda, se bodo občinske volitve v Bosni in Hercegovini, ki so jih iz politično strankarskih razlogov mislili odložiti do jeseni, glede na striktna določila zakona razpisale za 26. februar t. l. Vse stranke: demokratska stranka, Jugoslovenska muslimanska organizacija, radikali in zemljoradniki so že vse pripravili, da svoje pristaje pouče o zakonu in o njegovih določilih. V res-

tako tičejo liberalca ko klerikalca in socialista. Tu ni nobene razlike, tu je samo ena slovenska zahteva.

Napredek slovenskega gospodarstva je mogoč le po doseženju slovenske solidarnosti ki izhaja iz enotnega gospodarskega programa. In tega je treba postaviti in sicer v vseh podrobnostih.

nici vlada v Bosni in Hercegovini kaos v razčiščevanju tega vprašanja, ker se muslimani ne morejo odločiti, s katero stranko naj sodelujejo, ali s Hrvati ali z radikali. Vodstvo JMO skuša najti bazo za paktiranje muslimanov v Bosni z radikali. V širokih masah naroda pa vlada proti radikalom nezadovoljstvo. Zato ni izključeno, da bodo muslimani paktirali s Hrvatsko seljaško stranko ali pa s kako hrvatsko meščansko stranko, če bi se taka v Bosni ustanovila.

>HAJDUK< NA MALTI NEPREMAGAN.

Malta, 9. januarja. >Hajduk< bi bil moral po dogovoru z malteško nogometno zvezo odigrati pet tekem. Zaradi velikih uspehov proti vodilnim klubom so sportniki nagovorili jugoslovenskega prvaka k še eni tekmi z reprezentacijo Malte. Ker pa je bil predvčerajšnjim rezultat tekme neodločen, so Maltežani želeli še enkrat se boriti s splitskim mojstrom, da bi dosegli vsaj eno zmago. Toda >Hajduk< je s tremi rezervami zopet dosegel neodločen rezultat in s tem končno dovršil letošnje gostovanje na Malti brez vsakega poraza. Listi na Malti se najpogosteje izražajo o igri prvaka Jugoslavije in primerjajo njegovo igro z igro najboljših profesionalcev škotskih teamov.

Pred veselim dogodkom na dvoru.

Beograd, 9. januarja. Predsednik vlade Velja Vukičević je bil včeraj dvakrat na dvoru, dopoldne in popoldne. G. Vukičević se je zanimal za zdravje kraljice, ker se vsak trenutek pričakuje vest o radostnem dogodku na dvoru.

Beograd, 9. januarja. Včeraj, drugi dan pravoslavnega božiča, se je na dvoru odslužila svečana služba božja, ki so se je udeležili kralj, rumunska kraljica, princezinja Ileana, princ Pavle, princezinja Olga in dvorska suita. Okrog 12. je predsednik vlade Velja Vukičević napravil svoj običajni poset na dvoru. — Velja Vukičević je tudi dopoldne in popoldne prišel v svoj kabinet. Od ministrov je sprejel samo prometnega ministra Milosavljevića. — Sicer pa vlada v Beogradu veliko zanimanje za pričakovani srečni dogodek na dvoru. Posebno politični krogi in člani vlade se za to zanimajo. Pričakovanje je splošno.

PRED KRIZO FRANCOSKE VLADE.

Pariz, 9. januarja. Spor v francoski vladi se vedno bolj zaostruje. Po informacijah z najmerodajnejšega mesta se niso prav nič posrečili poskusi predsednika republike Doumergue-a, da pomiri Poincaréja z Briandom, Sarrautom in Herriotom. Do spora ni prišlo toliko zaradi nesoglasij v vprašanju Poincaréjevega finančnega programa kakor mnogo bolj zaradi vladnega volilnega programa. Posebno pozornost je vzbudilo, da se Poincaré ni udeležil niti ponovne seje vlade pod predsedstvom Doumergue-a, ki je imela nalogo, pomiriti nasprotno stranke. Včeraj se je že čisto odkrito govorilo o demisiji vlade. Po odstopu vlade bi Poincaré novič dobil mandat za sestavo vlade in v tej bi prevzel sam poleg predsedstva tudi finance in zunanje zadeve. Glavna naloga te vlade bi bila, izvesti volitve.

ORIENT-EKSPRES NE BO VEČ VOZIL SKOZI LJUBLJANO.

Dunaj, 9. januarja. Iz Brüssela javljajo, da bo mednarodna prometna konferenca v Brüsselu dne 11. t. m. sklenila, da orient-ekspres ne bo vozil več preko Ljubljane in Zagreba, temveč preko Dunaja in Budimpešte. S tem se bo namreč pot iz Londona skrajšala za enih 300 km. Kot nadomestilo za to bo dodan brzovlakom preko Jugoslavije spalni voz iz Italije v Niš.

SPOMLADI BODO KATASTROFALNE POPLAVE.

Budimpešta, 9. januarja. Zaradi toplega vremena so vode Donave včeraj dosegle višino 356 cm nad normalo. Pri Bratislavi je Donava poplavela veliko izvozno klavnico. Na obalah Donave pri Bratislavi dela vojska s polno paro, da zgradi obrambne nasipe. Strokovnjaški krogi prorokujejo za spomlad v donavskem bazenu katastrofalne poplave.

BEOGRAJSKE BOŽIČNE TEKME.

Beograd, 9. januarja. Prvi in drugi dan nbožiča sta tukajšnja najmočnejša sportna kluba: Beograjski sportni klub in Jugoslovenski ob precejšnjem zanimanju sportnih krogov odigrala nogometne tekme. Prvi kakor drugi dan je Beograjski sportni klub potolkel Jugoslovenski s 4:0.

ATENTATORJI — PRIJETI.

Stranica, 9. januarja. Policijskim oblastvom je uspelo, da so prijela vse udeležence zadnjega atentata.

Izenačenje davkov na mrtvi točki.

Z ozirom na važnost vprašanja priobčujemo to mnenje strokovnjaka, pa čeprav se z njegovimi uvodnimi besedami čisto ne strinjamo. Ker davki so res preveliki. — Uredništvo.

Ze nekaj let ima naša javnost svojega kornjčka, ga moraš tudi znati jezdit, a tega njička, go moraš tudi znati jezdit, a tega gospodje ne znajo, zato je tako zabavljano na visoke davke smešno in sramotno. Smešno zato, ker si ljudstvo doklade in davke samo narekuje, sramotno zato, ker so zabavljali ljudje na davke, dasi o njih miso imeli pravega pojma. Najraje so se zaganjali v urade, a za odgovor se jim je davčni uradnik smejal, ker on izvršuje samo to, kar zahteva zakon ljudskih zastopnikov. Središče nezadovoljnosti vseh davkov pa je bila dohodnina; razvpiti so jo tako, da jo je skupščina nedavno odpravila in nekateri so jo hoteli pognati že kar začetkom 1928, četudi velja že dovoljeni proračun še do sredi 1928. leta. Vendar: dohodnina pojdi! Toda z odpravo dohodnine so zabredli v nesoglasje z ustavo kajti ustava zahteva progresivne davke, skupščina pa je progresivno dohodnino odpravila, a neprogresivno zemljarino, hišarino, pridobnino in rentnino zagovarja.

V tako zagato zabrede, kdor ne pozna skrivnostnih poti naših davkov in razni odseki v Beogradu jih očividno ne poznajo, ker zagovarjajo to, kar ustava prepoveduje; in

odpravljajo to, kar ustava ukazuje. Skoraj bi govorili o krpariji po predvojnih vzorcih.

In vendar je pot nad vse priprosta (za poznavalca namreč)! Odpraviti treba bolezni »izenacevanja« in vsvariti za nove razmere nov zakon, neglede na razne predvojne vzorce. Novi zakon bi moral obstajati iz splošne progresivne dohodnine (Porezka služba, maj — junij 1925, str 175); ta enotni in vsem primerni zakon, bi vstreljal ustavi, poenostavil bi komplicirano finančno upravo in ustvaril za davkoplačevalca zakon, ki bi ga mogel razumeti, dandanes se stranke in davkih toliko spoznajo, kolikor razni odseki, ki določajo protislovne ukrepe. Pisec teh vrstic že pet let priporoča zgoraj navedeno pot (Naš Glas, Porezka služba, Narodni Dnevnik), toda na šablono vajene osebe se je niso oprijele in 1925 celo izjavile (glej Nar. Dnevnik št. 124, 149, 197), da so tozadevni nasveti neaktualni, ker je načrt za izenačenje že dovršen. Resnično: dovršen je bil že 1925, sprejet pa ni bil niti 1927 in radi goraj opisane zagate tudi ne bo niti 1929 ker se samega sebe preklicuje in kolidira z ustavo.

Kako prav je torej, da je Nar. Dnevnik posvetil nekoliko prostora tudi tako resni gospodarski zadevi, katero so drugi leta in leta odpravljali z neslanimi zabavljicami na davke, dokler niso v svoji modrosti tako zagazili, da dandanes ne morejo ne naprej, ne nazaj!

J. Z.

Pogajanja z Italijo.

Včerašnji »Slovenec« je objavil o stanju pogajanj z Italijo nad vse jasen članek, ki izvira od resnično zelo dobro informirane osebe in zato zasluži, da spoznamo njegove glavne misli tudi naši čitatelji. Pri tej priliki pa moramo tudi z zadoščenjem konstatirati, da naši odgovorni krogi trezno presojajo položaj in da se zato ni bati nobenih nevarnih presenečenj. Po članku dobro informiranega vodilnega politika SLS je torej stanje pogajanj z Italijo takšno:

Ze od vsega početka je bila Francija mnenja, da je treba povabiti tudi Italijo, da pristopi k francosko-jugoslovanski prijateljski pogodbi. Francija je zato opetovano povabila Italijo k pristopu, toda ta je povabilo vedno odklonila in vzela sklenitev francosko-jugoslovanskega prijateljskega pakta le na znanje. Ker pa je Briand uvidel, da ni v korist evropskega miru, če ni Italija zadovoljna, je s pomočjo angleške diplomacije navezal stike z Italijo, da se sklene francosko-jugoslovanski sporazum glede Albanije in drugih balkanskih vprašanj v popolnem soglasju z Italijo.

Naša pogajanja z Italijo so sedaj v pripravljalnem stadiju in potekajo ugodno. Od teh začetnih pogajanj je odvisno, če pride do sestanka med Briandom in Mussolinijem, ker mora ta sestanek biti na vsak način pozitiven in uspešen.

V pogajanjih z Italijo zahtevamo predvsem popolno neodvisnost Albanije, nevmešavanje v njene notranje zadeve, če pride do spornega postopanja s kako tretjo državo ter neoboroževanje Italije od italijanske strani. Italija pa zahteva ratifikacijo že sklenjenih konvencij, na čemer je zlasti interesiran italijanski izvoz ter modifikacijo dogovorov glede cestnega prometa.

Od naše strani se nadalje zahteva zboljšanje stanja naše manjšine v Italiji, v čemer nas Francija direktno podpira. Mussolini sam je zahteval, da se mu predlože želje slovenske manjšine.

Vsled francosko-jugoslovanske pogodbe so postali italijanski izpadi proti nam brezpredmetni in vse dokazuje, da Mussolini spopada z Jugoslavijo ne mara in ne more hoteti.

Morda je bila napaka, da pariška konferenca ni prisodila Italiji nobenega mandata. Toda Italija se mora zavedati, da je zunanja kolonizacija upravičena le, če se kulturno udejstvuje in če so dani pogoji v lastni državi. Tudi Italija mora izvesti agrarno reformo.

Svoj članek zaključuje dobro informirani politik z besedami: Blazna bi bila že misel, da bi kdo med nami hotel neuspeh ali pa sedanje nevdružno stanje. Blazna pa je podlaga, če bi kateri pogodbenik smatral, da se ne pogaja s popolnoma enakovrednim.

Mislimo, da bi storila slovenska javnost zelo dobro, če bi upoštevala ta jasen članek in že enkrat opustila nesmiselno hujskaško pisavo proti Italiji. Dolžnost javnosti je, da je v času pogajanj nad vse vzdržna in da ne otežkoča položaja onim, ki jo pri pogajanjih zastopajo. Tiste večne tirade naj se že enkrat nehajo, ker ne škodujejo Italiji, temveč kvečjemu nam.

Danes koncert planistke Dane Koblar-Golijeve.

Politične vesti.

— Radić napoveduje nastop proti dr. Kežmanu. Čeprav skušajo oficijelni listi »seljaške demokracije« dopovedati svetu, da vlada v njenih vrstah najlepše soglasje, postaja vendarle vedno bolj jasno in gotovo, da ni bila vest »Vremena« o nezadovoljstvu v vrstah radićevskih poslancev brez vsake podlage. Tako morajo danes tudi radićevski listi priznati, da so nekateri njihovi poslanci silno nezadovoljni vsled prevelikega strankarskega davka. Priznavajo nadalje tudi to, da je med temi nezadovoljnimi poslanci zlasti dr. Kežman, proti kateremu že zato napoveduje St. Radić energično akcijo. »Narodni Val« dosledno temu že piše, da se volivni okraj dr. Kežmana proti njemu »bum« in da ga bodo volivci pozvali, da odloži mandat. Drugo vprašanje je seveda, če bo dr. Kežman Radiću res naredil to veselje. Enako je gotovo, da velik del radićevskih poslancev spoznava, da je seljaška demokracija samo v korist esdeesarjem in da bo tu St. Radić sijajno »noter padec«. — Popolnoma se tudi potrjuje naša vest o nezadovoljstvu slovenskih radićevcev in v tem pogledu je zlasti zanimivo »Obzorov« poročilo, ki se z našimi izjavami v glavnem popolnoma krije. Vse kaže, da bo seljaška demokracija prav kmalu pričela pot navzdol in sicer mnogo preje, kakor pa so to pričakovali njeni očetje.

— Sovjeti odgovarjajo Marinkoviću. Moskovske službene »Izvestija« komentirajo v daljšem mčlanku zadnja Marinkovičeva izjava o Rusiji. »Izvestija« naglašajo, da razven Rumunije nima nobena država Male antante nobenega spora z Rusijo in je zato nenaravno, da ni Jugoslavija v rednih diplomatskih odnosih z Rusijo. »Izvestija« naglašajo pri tej priliki, da mimajo sovjeti na Balkanu nobenih agresivnih namenov in da tudi nečajo vplivati glede notranjih razmer v balkanskih državah. »Izvestija« zavračajo trditve, da bi sovjeti vodili kako komunistično propagando v drugih državah. Dosedaj se je še vedno izkazalo, da so bili vsi »dokumenti« o tej sovjetski propagandi navadni falzifikati. Napačna je po mnenju sovjetskega tiska trditev Marinkovičeva, da bi druge države slabo sprejele priznanje sovjetske vlade s strani Jugoslavije. Nemčija, Italija, Francija in Turčija so sovjetu že same priznale in zato ne bi mogle nasprotovati, če bi storila Jugoslavija isto. Glede Anglije pa trde »Izvestija«, da prelom med Anglijo in sovjeti ne pomeni nove promsovjetske akcije. — Na vse to je treba reči le eno: Anglija je blizu in moč njenega vpliva moremo vsak hip občutiti na Jadranu. Rusija pa je daleč, vrhu tega sama v stiski in mnogo preveč bi tvegali za nič, če bi računali na njeno podporo. Računi so le presajni.

— Nesoglasje s Italijo. »Jutarnji list« poroča: Te dni so krožile vesti o sklenitvi pakta med našo državo in Albanijo. Pakt bi bil sličen tiranskemu. Z naše strani je bila ta vest najodločnejše demantirana, ker bi mi mogli tak pakt že preje skleniti, kar pa je bilo nemogoče, ker je albanski problem takšne narave, da ga samo delno ni mogoče rešiti. Zlasti po sklenitvi prijateljskega pakta s Francijo se rešujejo vsa važnejša zunanje-politična vprašanja edinole v sporazumu s Francijo. — Kar se tiče poseta generala Bodrera pri Marinkoviću, treba omeniti, da pripisujejo italijanski listi temu posetu napaden značaj. Italijanski listi pišejo o nekem

sporazumu med nami in Italijo, dočim gre le zato, ker poteče ta mesec rok, v katerem bi se moral odpovedati pakt prijateljstva z Italijo. Pogajanja, ki se sedaj vodijo v tem oziru, imajo zelo dobro upanje na uspeh in vse kaže, da bo pakt prijateljstva podaljšan. — Med tem pa je afera, ki je prišla ob priliki tihotapljenja italijanskega orožja na Madjarsko na dan, situacija tako zelo poslabšala, da so pogajanja zastala. Države Male antante so mnenja, da je to akcija Italije, ki ogroža naše interese. Vsled tega so pogajanja med nami in Italijo prekinjena in sicer za tako dolgo, dokler se države Male antante ne sporazumejo zaradi te afere. Ne ve se pa še, za kak korak se bodo odločile države Male antante, ali bodo protestirale pri madjarski vladi ali pa zahtevale posredovanje Zveze narodov.

— Po odkritju tihotapstva italijanskega orožja na Madjarsko. Afera o tihotapljenju italijanskega orožja na Madjarsko dobiva vedno večji obseg in pomen in je danes glavno politično vprašanje Srednje Evrope. Niso pa samo ogorčene vsled tega tihotapstva države Male antante, temveč precej vznemirjena je tudi Avstrija. Zlasti še, ker je še pred kratkim izjavila madjarska vlada, da niti ne misli na to, da bi kdajkoli priznala avstrijsko Gradišćansko. Avstrijski listi pišejo zato, da mora imeti Avstrija možnost, da svojo nevtralnost tudi z orožjem brani. — Poljska vlada je izjavila, da ni bilo v Monoštru odkrito orožje namenjeno za noben poljski naslov. Jasno je torej, da je bilo to orožje namenjeno edinole za Madjarsko. Naravnost perfiden je način, kakor poroča o vsej aferi madjarska vlada. Ta namreč pravi, da je bila pošiljatev orožja namenjena za Poljsko (kar je že dokazana laž, op. ured.) in ker ni bilo zaproseno dovoljenje za prevoz orožja, ga je madjarska vlada zaplenila. Tako torej Madjarska vlada si da poslati iz Italije orožje in sicer na poljski naslov. In ker seveda Poljaki o tem sploh nič vedeti ne morejo in zato še bolj naravno ne morejo zaprositi za dovoljenje, zapleni madjarska vlada orožje, ker ni bilo pravčasno zaproseno za dovoljenje. In tako ima madjarska vlada poleg orožja še lep izgovor. — Sicer pa se ni čuditi, če se je pošiljalo orožje pod lažnivo deklaracijo. Za falzifikatorje frankov je taka majhna laž malenkost, zlasti še, ko so mogli oiganiti avstrijske železnice za prevozništvo. — »Petit Parisien« javlja, da so še pred kratkem prišle na Madjarsko pod lažnivo namembno postajo »Carigrad« velike pošiljave municije in bile iztovorjene na Madjarskem. List zato opozarja Madjarsko, da je bila vojaška kontrola nad Madjarsko odpravljena le provizorično za eno leto in da more zato biti obnovljena. Na vsak način pa bo o vsej stvari potrebna preiskava Zveze narodov.

KRATKE VESTI.

Vsled sodelovanja Nemcev v češkoslovaški vladi je bilo te dni imenovanih več nemških škil sodnikov na vodilna mesta.

Za rimskega veleposlanika je sovjetska vlada imenovala dr. Schmidta, predsednika redakcijskega odbora velikega ruskega konverzacijskega leksikona. Dr. Schmidt je živel dolgo v tujini in ima čisto evropsko mišljenje.

V Sangaju so znova izbruhnili komunistični nemiri in je pri tem bilo ubitih 12 oseb. Nemški sunanji minister Stresemann je obolel od pljučnice.

Ivan Hribar:

MOJI SPOMINI.

PRVI DEL.

Od 1853. do 1910. leta.

Predgovor.

Ko sem leta 1912. in 1913. iznarekoval svoje spomine, imel sem trden namen prepustiti rokopis svoji rodbini, da ga izda po moji smrti. Saj nisem pri pisanju spominov imel pred očmi družega, ko našemu bodočemu kulturnemu in političnemu zgodovinarju podati materiala za njegova važna raziskavanja; čitatelju pa poučila o razmerah, v kakoršnih smo Slovenci živeli v oni, žalostni sicer, a idealizma polni in zato nam starejšim rodoljubom tako krasna čutila storjene dolžnosti vzbujajoči dobi, v kateri se je za narodno proubo najintenzivneje in najpožrtvovalneje delovalo. Navdušenje za sveto stvar nam je bilo poticalo, delo pa sredstvo v dosego namena. Tiste čase ni nikdo nas povpraševal, bode-li to delo donášalo kake gmotne koristi; ne: videli smo, da je potrebno in vršili smo je. Izpolnjevali smo vestno vsak svoje stanovske dolžnosti, da si prislužimo za življenje potrebnih sredstev; a mamoniisti nismo bili. Denar, ki smo ga imeli pravico varčevaje zbirati za stara leta in za preskrbo svojih rodbin, porabljali smo v narodne namene, izdajali, da smo krili troške agitatorsko-probujevalnega dela. Zato umiramo in bode mo umirali siromaki, dasi tega ne more umeti generacija, ki uživa blagodati našega nekdanjega dela in ne država, kateri je to delo prišlo najbolj v korist. Saj ona nekateri iz vrste tedanjih narodnih borcev doslovno pusti od pomanjkanja hirati in v, bedi čakati dne, ko jih smrt reši te zvančne nevhvaležnosti. Morebiti zato, ker je to delo bilo — če tudi vsaj tako, ako ne bolj uspešno, vendar — drugačno, ko četniški podvigi v gozdovih Južne Srbije in Macedonije in ga iz tega razloga prav oceniti ne zna.

Da sem se proti takratnemu svojemu namenu

odločil svoje spomine izdati že sedaj, pripisati je okolnosti, da je lani nek drugi slovenski politik izdal knjigo svojih. Pa ne zato, da bi z njim polemizoval, dasi bi to bila prav hvaležna naloga; ne: ostal bodem pri prvotno si postavljenem namenu. Moji spomini bodo enostavno, priprosto pripovedovanje kronista, ki čitatelju prepušča, da si sodbo in zaključke dela sam. Zato se bodem prizadeval biti vseskozi objektivnim. Zavedam se pa, da je to težka naloga. Saj bodem ponajveč govoriti moral o sebi, ker — ravno pišem »svoje« spomine; kdor piše o sebi pa mu včasih morebiti nehoite izpodrsne tako, da zdrči s poševne ploskve objektivizma na po prirodi prikladnejšo mu — ker shodnejšo — ravnino subjektivizma. Ako se mi kaj tacega proti moji volji primeri, naj mi to čitatelji blagovoljno oprostite; saj sem slaboten človek in se tega dobro zavedam.

Svoje spomine razdelil sem na dve dobi. Prva obsega dobo do dne 18. avgusta 1910. Dan kasneje mi je namreč naznanjeno bilo, da cesar Fran Josip ni potrdil moje sedme izvolitve za župana ljubljanskega. Od tega dne dalje se je torej začelo za me drugačno življenje in v tej okolnosti je povod, da smatram ta dan za nekak mejnik v svojem javnem delovanju. Saj je pa to delovanje ravno takrat bilo postavljeno na drug, širji temelj, vsled česar sem drugemu delu svojih spominov dal naslov: »Svo-bojevalna doba«. Dočim prvi del hranim v rokopisu že preko deset let, začel sem drugega pisati šele oktobra meseca t. l. Zaradi popolnosti navajam pri posameznih oddelkih, katerega dne in leta so bili narekovani, odnosno zapisani, kar je za čitatelja že zato važno, ker se na koncu nekaterih oddelkov glede dejanj sklicujem na posledice, ki so nastopile kasneje.

Konečno še pripominjam, da si zapisaval nisem ničesar sproti, temveč da sem vse zapisati dal, odnosno zapisal po spominu, ki me, hvala Bogu! tudi še v sedanji relativno visoki starosti ni zapustil. Samo dve dobi ste v mojem življenju, iz katerih se prav nič ne spominjam: leta 1909. in 1910. iz onih mesecev, ko me je bila napadla bolezen. Obakrat sem jo prinesel z Dunaja domov. Po eni teh boleznih peljal sem se na drugo posvetovanje »obščesvennih djeatelej« v Petrograd; a spomin na to pot in na posvetovanja mi je

pred očmi kakor z gosto tenčico zakrita slika, dočim se prvega posvetovanja v vseh podrobnostih natančno spominjam.

Po teh opazkah pošiljam svoje spomine širom slovenskega sveta. Neso naj moje pozdrave vsem rojakom, katere na svoji poti srečajo.

V Ljubljani, zadnji dan leta 1927.

Ivan Hribar.

20. decembra 1911.

I. Otroška leta.

Rojen sem bil v Trzinu dne 19. septembra 1851. leta. Mojemu očetu je bilo ime Fran. Priženil se je bil iz Trnovč pri Zlatem polju na posestvo moje matere Marijane, rojene Rožičeve. To posestvo je imelo popisno številko 82 in je obsegalo četrtno zemlje, ali — kakor so to navadno nazivali — grunta. Naša hiša — pri Boldinčkovih — je bila majhna in lesena; tudi gospodarsko poslopje, ki se je hiše držalo, je bilo tesno. V hlevu moja roditelja nista nikdar imela več, ko troje živinčet. Dvorišče in vrt pri hiši sta bila majhna.

Pri krstu je boter predlagal, naj mi dajo ime Matevž, ker sem bil rojen tik pred njegovim praznikom. Roditelja sta pa hotela imeti Janeza in ker jima je umrl prvorojenec tega imena, določila sta, naj njegovo ime podedujem jaz.

Moji spomini segajo v drugo leto starosti nazaj. — Skozi malo okence naše hiše je sipalo solnce svetle jutranje žarke, ki so padali poševno pod mizo, kjer je koklja vodila piščeta. Mati jim je bila nasula pšena, jaz pa sem se v krilcu plazil po tleh, sem prilzel pod mizo, prekobilil leseno prečko, ki je vezala mizne noge med sabo ter jemal pšeno v ročice, da sem je sipal piščancem. Za pečjo na česličniku je sedel ded in je nekaj govoril; jaz pa sem ga oponašal, tako, da se je mati, ki je dedu odgovarjala, mojemu početju smejati morala. Kasneje mi je pripovedovala, da je njen oče na česličniku rožni venec »napreč« molil, jaz pa da sem ga oponašal: »Oče pravi: pot potil. — Oče pravi: gajžlan bilc itd. in zato, da se je med molitvijo nehoite smejati morala.

(Dalje prihodnj.)

Dnevne vesti.

KRANJSKO HRANILNICO PUEVZEL OBLASTNI ODBOR.

V soboto predpoldne je prevzel oblastni odbor Kranjsko hranilnico. Ob navzočnosti predsednika oblasnega odbora dr. Natlačena, oblasnega referenta za finance dr. Adlešiča, vladnega svetnika dr. Andrejke, novega upravnega odbora, vsega uradništva in nekaterih bivših ravnateljev Kranjske hranilnice je dosedanji predsednik Kranjske hranilnice Dragotin Hribar po daljšem nagovoru izročil Kranjsko hranilnico z vsem njenim premoženjem, kakor tudi z vsemi njenimi obveznostmi v last ljubljanske oblasti v roke njenega predsednika.

Oblastni predsednik dr. Natračen je potrdil prevzem Kranjske hranilnice ter jo zaeno izročil s primernim nagovorom novemu upravnom odboru.

Ko je še v imenu uradništva nadsvetnik Hauffen izrekel zahvalo dosedanjemu predsedniku je ves akt posvedočil notar.

Clani novega upravnega odbora, ki jih je imenoval v smislu oblasne skupščine mu danega pooblastila oblastni odbor, so: Ivan Avenek, oblastni poslanec in tovarnar v Ljubljani, Karel Ceč, ravatelj Jugoslovske tiskarne, nadalje Frančišek Finžgar, mestni župnik, dr. Vladimir Ravnhar, odvetnik, dr. Fric Luckmann, odvetnik, vsi v Ljubljani, Gabrijel Oblak, župan in tovarnar v Logatcu, Vinko Resman, župan in trgovec v Radovljici.

V nadzorstem odboru so: gg. Bogomil Remeč, profesor v Ljubljani, dr. Ivan Cesnik, oblastni poslanec in odvetnik v Novem mestu, Anton Skubic, dekan v Ribnici, Raymond Ranzinger, lastnik spedijske tvrdke v Ljubljani.

S tem je Kranjska hranilnica pričela slovnati kot oblastni hipotekarni denarni zavod, za kateri v smislu statuta jamči ljubljanska oblast s vsem svojim imetjem in z vse svojo davčno močjo.

Iz vojaške službe. Za podporočnike v rezervi so bili imenovani med drugim naredniki - dijaki - Slovenci: dr. Stojan Bajič, Viktor Kokalj, Ivan Zabel, Josip Petrun, Ivan Čot, Ivan Kopriva, Janko Moder, Alfred Janko, Erich Eiselt, Viktor Češnovar, Anton Korošak, Marijan Marolt, Karl Mächtig, Josip Grabek, Fran Torič, Ivan Perenič, Vinko Strahovnik, Avgust Jarnovič, Bogdan Divjak, Mladen Černagoj, Joža Kaštelan, Lipse Slokan, Karl Prodan, Hugon Pezdin, Ivan Cedilnik, Ljudomil Furlan, Ivan Puž, Ljudevit Vuser, Ivan Perko, Alojzij Bartl, Anton Velehar, Stane Bizjak, Karl Vitori, Vladimir Korbar, Danilo Delkin, Adolf de Kosta, Milan Erker, Henrik Zdešar, Martin Jurhar, Fran Kolar, France Petrič, Bogomir Pintarič, Viktor Pregelj, Silvij Perhave, Vladimir Hafner, Anton Stojan, Fran Confidenti in Rudolf Cigerl - vsi v pehoti; nadalje Edward Satran in Joža Pino-Kuhar - oba v zrakoplovstvu in Josip Dijk v artiljeriji.

Godbeniki! Profesionisti, obrtniki in delavci, ki so večji godbe na pihala in na godala, naj se prijavijo Mestnemu županstvu v Kamniku (Slovenija).

Zaščita nesrečnih zakonskih moč v Avstriji. Znana organizacija za zaščito pravic moških v Avstriji, »Justitia« je razširila v zadnjem času svoj program za par važnih točk. Tako zahteva med drugim uvedbo uradov, ki naj dajejo moškim, ki bi se radi ločili, nasvete. Dalje zahteva organizacija zaščito pred potkusom izsiljevanja v procesih o očetovstvu. Uvedl naj bi se po principu »deljen užitek - deljeni alimenti«, nemški princip »deljena očetovstva«, to se pravi, da naj bi vsak moški, ki je vžival ob kritičnem času naklonjenost matere - tožiteljice, prispeval k vzdrževanju otroka. (Pri nas velja, kot znano, princip »concursum plurium non nocet«, vsled česar si izbere ženska v takih slučajih kogar hoče - navadno seveda onega, o katerem je pripravljena, da bo najlažje izterjala od njega alimente). Posebno ostro se obrača »Justitia« zoper od feministk zahtevano intenzivnejšo udeležbo žensk pri porotnem sodstvu. »Justitia« utemeljuje svoje odklonično stališče s tem, da je izkušnja dokazala, da sodijo ženske bolj po čustvovanju kot pa po pameti. Tako avstrijski moški - kaj pa naši? Naši spe, za take stvari se sploh ne brigajo, iz feminizma se pa kvečjemu norčujejo...

Steklenica žganja na osebo. V svrhu omejitve pijančevanja, ki se je, odkar je bila ukinjena prepoved alkohola, v Rusiji silno razpasla, so odredile sovjetske oblasti, da prodajalci žganja, takozvane »Rykovke« (vladno žganje, imenovano po šefu vlade Rykovu), odslej ne smejo prodati hkratu nikomur več kot eno steklenico. Posebnega uspeha ta odredba ne bo imela. To se je izkazalo, že v caristični Rusiji, ko je bila izdana slična odredba. Pijanci se preakrbe pač pravčasno s potrebnimi količinami s tem, da gredo večkrat zaporedoma v trgovino, ali pa romajo od trgovine do trgovine. Stvar bo pač bolj nekomodna, pili bodo pa kljub temu, kolikor bodo hoteli.

Umor v verski blaznosti. V neki vasi v severni Švedski je te dni neki 30-letni kmet v napadu verske blaznosti svojega brata z nožem umoril, pet drugih oseb pa teško poškodoval. Zaslišan, je izjavil, da mu je naročil Kristus, da naj uniči hudiča. Kmeti so izpustili pred pol letom iz blazine.

Sanje so mu rešile življenje. Londonška policija se peča z zadevo, v kateri igrajo odločilno vlogo sanje zbiralca antikvitete, Viljema Sheppar-a. Sheppar poseduje izredno dragoceno zbirko izreženih iz slonove kosti. Potoval je mnogo po orientu ter prinesel večino umetnin iz Indije. Zbirka obstoja povedini iz statuet malikov. Za dalje časa eksistira v Londonu tolpa vlomilcev, ki so se specializirali na krajo umetnin. Tolpa je spekulirala že več dni na to, da okrade tudi

znanega nabiralka umetnin Sheppar-a. Viljem Sheppar spi poleg sobe, v kateri se nahaja zbirka slonokošenih statuet, ki jo fanatično ljubi. Eno zadnjih noči se mu je sanjalo, da so statue oživele ter ga jele po živahnem zborovanju srdito motriti in končno napasti. V polsnu je pograbil Sheppar na nočni omarici ležeči samokres. Pri tem se je prebudil ter začel v sosednji sobi neki sumljiv ropot. Planil je z revolverjem v roki v sobo ter zasahl dva lopova, baš v trenutku, ko sta mu hotela odnesti njegove dragocenosti. Zakričal je nad njima, toda vlomilca nista bila bojazljiva. Mesto da bi bila pobegnila, sta se mu postavila v bran, toda Sheppar je bil bolj uren: oddal je strel ter enega od njiju ubil. To je njegovega komplica tako frapiralo, da jo je čim najhitreje odkuril. Sheppar se bo moral formalno zagovarjati radi uboja. Spričo dejstva pa, da gre za vlomilce ter se je nahajal v opravičenem silobranu, se umeje samo po sebi, da bo oproščen.

Razsia v newyorškem nočnem lokalu. Iz Newyorka poročajo: 25 uslužbencev protialkoholne oblasti je udrla te dni ob pozni uri v nočni klub, ki ga je vodila igralka Helena Morgan. Policaji so klubni lokal popolnoma izpraznili, pri čemur niso pozabili niti na kuhinjsko opravo. Zaplenjeni inventar reprezentira vrednost 50.000 dolarjev. Igralka in pet natakarcjev je bilo aretiranih, vendar pa so bili vsi aretiranci izpuščeni pozneje proti kaveji 5000 dolarjev zopet na svobodo. Vsi gostje, prijatelji alkohola, ki pripadajo najuglednejšim krogom, so ova-deni.

Zenska tatarska tolpa. Dunajska policijdirekcija se je obrnila te dni na budimpeštansko policijo s prošnjo, da uvede rešerše glede iz osem Madjark obstoječe tatarske tolpe. Tik pred božičnimi prazniki so se v trgovinah na »Kärntnerstrasse« in na »Mariahilferstrasse« tatvine nenavadno množile. Običajno sta prihajali v lokale dve elegantno opravljeni dami, pod pretvezo, da bočeta nakupiti večjo količino stvari. Med tem ko sta dami stvari ogledavali, sta vstopili dve drugi elegantni dami, kmalu nato pa še peta. Kriminalna policija je ugotovila, da stanujeta dve od teh elegantnih dam v enem prvih hotelov ter da kroatke vsak večer v družbi gospodov v najfinjših nočnih lokalih. Te dni je udrla policija v stanovanja petih članic tolpe. Našla je pri njih velik del ukradenih dragocenosti in drugega blaga. Vrhu tega je ugotovila policija, da so imele vse ženske potvorjene potne liste.

ni zvestobi do glasbene umetnosti tako kakor doslej delati narodu v korist, sebi v za-doščenje.

Poleg članov glavnega odbora so počastili večer člani in članice orkestralnega društva ter pevskega zbora. Večer je potekel animirano in v prirčnem ter prijateljskem razpoloženju. Da večer ni minul brez godbe in petja, je samo po sebi umevno.

DRUGA RAZPRAVA V DIJAŠKEM PRO-CESU.

Poročali smo pred dnevi o razpravi v ti-skovni tožbi jurista in bivšega predsednika SSLU Vekoslava Iskre proti novinarja Ciru Kočevarju in Franju Alešu, ki sta mu v »Narodnem Dnevniku« leta 1926 očitala, da je bil den izmed glavnih inscenatorjev denunciacij srednješolcev v Sloveniji pod PPZ-režimom, vsled katerih je bilo mnogo tedanjih srednješolcev preganjanih od oblasti, med njimi tudi obtoženi Aleš.

Dne 27. decembra je bil na glavni razpravi Ciril Kočevar oproščen, ker je sodišče smatralo, da se mu je dokaz resnice pose-čil in da so bili očitki glede denunciacij proti Iskri napisani ne samo v dobri veri, nego tudi opravilni. — Na sobotni razpravi proti novinarju Alešu, kateri je predsedoval v s. s. Kralj, votirali pa v. s. s. Kaiser, Av-see in Velušček, pa je sodišče v tej zadevi zavzelo nekoliko drugačno stališče.

Franjo Aleša je branil dr. Milan Lemež, Iskra pa je zastopal dr. Goljar. Aleš je predložil isti dokazni material kot Kočevar. Kočevar je bil tudi zaslišan kot prič in je izpovedal, da je imel slučajno vpogled v iz-pisek, ki je bil stavljen od velikega župan-stva v Ljubljani sodišču v interno uporabo. V uradnem izpisku je točno označeno, kate-re študente, svoje sošolce, je zasebni obte-žitelj Iskra označil dr. Pipenbacherju, gim-nazijskemu ravnatelju, za »komunistec in katere za »liberalce«.

Pri razsodbi se je sodišče postavilo na stališče, da je Iskra sicer ovajal svoje so-šolce in da to ni lepo, da pa vendar tega ni smatrali za denunciacijo, ker je bil Iskra k denunciranju pozvan.

Zagovornik Aleša, dr. Lemež, je v svo-jem govoru navajal grožnje Vek. Iskre proti raznim preganjancem, da bo naznanil vso zadevo na višje mesto. Navedel je tudi, da je Iskra priznal proti pričam, da je denun-ciral študente na policiji, pa mu policija nje-govih gorostasnih izpovedi ni verjela.

Sodišče je Alešu priznalo prav dobro ve-ro, da so očitana dejanja resnična, vendar je izreklo, da je kriv, ker je v članku: »Se-enkrat, da se razumemo« imenoval Iskra »negna izmed glavnih inscenatorjev perse-kuocij« ter pripomnil, da slovensko dijaštvo tega gotovo ne bo mirno preneslo. — Vsled tega je bil spoznan krivim pregreška po čl. 52. tiskovnega zakona ter obojen po čl. 56. istega zakona na pet dni zapora, 250 dinarjev globe, 250 dinarjev odkodnine Iskri za raz-žaljeno čast in v plačilo tožbenih stroškov ter v objavo razsodbe.

Aleš je proti tej razsodbi prijavil priziv.

Invalid - trafikant, ki se je moral zadol-žiti, da je lahko izvrševal svojo obrt, bo še na slabšem kakor preje, trafiko bo moral opustiti, dolg bo pa ostal.

Tvoariši in tovarišice! Te nam storjene krivice se mora popraviti, mi ne smemo ob-upali in gledati križem rok, da nas uniči glad. Nas je v celi državi preko 40.000, če vsi povzdignemo naš glas, in se tudi ne ustrašimo skrajnih zakonitih sredstev, mora biti zmaga na naši strani. Vi pa, ki še niste udruženi, pristopite takoj, da nas s tem gmot-no in moralno podprete. Dpisne karte na tajništvo Udruženju tobačnih trafikantov za-dostuže.

Vse narodne poslance prosimo, da nas podpirajo v naši hpravihni zahtevah in da na merodajnih mestih uplivajo, da se ta kri-vična naredba razveljavi in da se trafikant-sko vprašanje reši v parlamentu.

V kratkem sključimo velik šhod vseh tra-fikantov, na katerem bomo poročali, kaj smo ukrenili dosedaj v tej zadevi in kaj nam je storiti v bodoče.

Udruženje tobačnih trafikantov za Slovenijo.

ZIVLJENJSKI ROMAN CHARLIEJA CHAPLINA.

Malo je ljudi med nami, ki se ne bi vsaj-enkrat že prirčno smejali Charlieju Chap-linu. Koliko milijonom je pripravil s svojim nastopu mp ovsem svetu, med vsemi pleme- in narodi veselo utrico, v katerih so po-zabili življenske težave in nesreče in se v svojem pozabljenuj smejali, smejali...

Ta veliki umetnik, ki je človeštvu dal to-liko srečnih ur smeha, da ga smemo šteti med velike dobrotnike človeštva, pa je le redkokomu natančneje znan.

Zato smo sklenili, da prinesemo v podlist-ku življenski roman ljubljence vesolnih množic kinoobiskovalcev, roman, ki vsek-ter svoje napetosti ne sastaja za nobenim mo-dernim romanom in ima vrhu tega pred-nost, da je resničen in da ga je doživel nekdo, ki ga vsi poznamo.

Ta njegov življenjepi, ki je v stotisoih izvodih razšrjen že v vseh kulturnih jeziki-h, bo pri nas imel isti velikanski uspeh kot drugod in kot so ga imeli vsi Chapli-no-vi filmi.

Sport.

Charles Rigoulet, slavni francoski težko-atlet, je postavil nov sijajen svetovni rekord s tem, da je zboljšal dosedanji rekord v obojročnem sunku v teški teži za 1 in pol kilograma. Nov rekord je tedaj 176 in pol kilograma. Bolgar Bozev je v poluteži v obo-jeročnem potegu dosegl 109 kg, kar znači tudi svetovni rekord.

Francoski teniški prvaki Borotra, Brugnion in Boussus so se v Philadelphiji vdeležili tenismatcha in so doživeli kar tri poraze. Borotra je bil premagan od Tildena 7 : 5, 6 : 4; Brugnion je podlegel svoemu nasprot-niku Mamcelu Alonzo 12 : 10, 8 : 6, 6 : 1, in v doublu sta bila porazena Borotra-Bous-sus od William-Vildena s 7 : 5, 6 : 1.

Kdo bo Tuneyev nasprotnik? Tex Rihard je izjavil pred par dnevi, da Gene Tun-ney v tekočem letu samo enkrat nastopil in sicer se bo boril meseca septembra s kon-čnim zmagovalcem izbirnih bojev, ki bo se-raj gotovo zopet Dempsey. Vže 13. t. m. se bosta vršila dva izbirna boja za svetovno prvenstvo v teški teži v Newyorku in sicer se bo boril Amerikanec Jack Sharkey z Av-stralcem Tom Heeneyem, s katerim ko bo prejšnji prvak v poluteški teži Jack Delaney nastopil proti Johnny Risko ali proti Paolinu. Napram častnikarjem je izjavil Tunney, da že dolgo namerava obiskati Evropo in da bo ta načrt še letos izvršil. V prvi vrsti si hoče ogledati Prago, o kateri lepoji je že toliko slišal. Eden njegovih sparringpartnerjev je namreč rojen v Pragi.

LJUBLJANSKI ZVON V LETU 1928.

»Ljubljanski Zvon« zopet vabi ljubitelje lepih povesi, pesmi in esejev v krog svojih naročnikov. Dasi je današnja doba za lite-rarno produkcijo skrajno neugodna, vendar obeta uredništvo za novo leto bogato in pe-stro vsebino. Med najširšimi krogi bo vzbu-jal največ zanimanja velik zgodovinski roman **Serenissima,** delo mladega pisatelja Jožeta Pahorja, av-torja romana »Medvadjec«. Dejanje romana se vrši v Benetkah koncem šestnajstega sto-letja, ko je to mogočno mesto stalo v zenitu svoje moči. Pisatelj je z izrednimi fabulističnimi sposobnostmi načrtal bujno in razkošno sliko, vsevprek prevezano z bogatim dogaja-njem, polnim slikovite nazornosti, ki spomi-lja mestoma na fabulistično razkošje Sien-kiewiczovih romanov. V sredi vrvčega do-gajanja stoji Just Golia, slovenski človek. Kot preprost mornar s Tolmiskega se je zaradi svojih izrednih vrlin in svoje brez-mejne vdanosti beneški ljudovladji povzpел do častnika Serenissime. Kot mlad in lep oficir ima dostop v najbogatejše patricijske hiše in v najvišjo beneško družbo. Tam ga zamami v svoj objem prekrasna Neva Mo-cenigova, bogata in pomosna razvajenka, strastna in rafinirana uživateljica, polna samoljubja, tipična zastopnica tedanjega be-neškega žensstva. Nevo draži Golijsvo zdrav-je, notranja nepokvarjenost in njegova fizič-na moč; hoče si ga podjarmiti docela, na-pravi ga za svojo lutko. Golia pa spozna v tej ljubezni ves lažni sijaj tej pokvarjen druž-be in vso notranjo gnulobo in ničvrednost mogočnega ljudovlade, ki jo je poprej oboževal s strastno vdanostjo in brezinejno zvestobo pristnega slovenskega človeka. Po mnogih notranjih bojih in razodoranjih se pridruži uporniški gibanju ter prične brezupen boj, dokler napolned tragično ne podleže svojemu tekmeccu Loredanu, vodi vojvske stranke, katera po svojih metodah spominja na današnje Italijo. Krog tega dejanja je pi-

II. reprezentančni ples
slušateljev ljubljanske
univerze
7. II. 1928
v „Unionu“
Ljubljana.

EMIL ADAMIĆ — PETDESETLETNIK.

V soboto zvečer je priredila Glasbena Ma-tica intimno domačo slovesnost v počaščenje petdesetletnega jubileja skladatelja **Emila Adamića.** Vrsto nagovorov je otvoril pred-sednik Glasbene Matice dr. **Vladimir Rav-nihar,** poudarjaljoč zasluge slavjenčeve kot odbornika Gl. Matice, kot dirigenta orke-stralnega društva, kot urednika glasila Gl. Matice »Nova Muzika«, zlasti pa skladatelja **Emila Adamića.** Predsednik pevskega zbora **Silvin Pečenko** je nazdravil Adamiću v ime-nu pevcev, predsednik orkestralnega dru-štva vladni svetnik dr. **Karlin** kot dirigentu orkestralnega društva. Govorili so še rav-natelj konservatorija **Matej Hubad,** eden naj-starejših članov pevskega zbora **Ivan Zavr-šan,** šolski nadzornik **Andrej Rape** in kot prijatelj **Ivo Peruzi.** Vsi govorniki so po-udarjali popularnost Adamićevo kot skla-datelja. Poznaajo ga vsi podeželski zbori, kakor tudi prvoredni koncerti v naših kulturnih centrih. Adamićeve kompozicije so prestopile meje ožje domovine ter se predstavljajo mednarodnemu kritičnemu svetu. Izredno plodovit skladatelj je podaril svojemu naro-dno bogato glasbeno literaturo. Zrastel je iz sebe samega, iz lastne nadarjenosti, prid-nosti in vztrajnosti. Ni še preokročil zentja svoje delavnosti, domovina še mnogo lepa-ga in velikega pričakuje od njega.

Vae govornike je v priširnih besedah za-hvalil slavjenec zagotavlajoč, da hoče v ve-

NOVO LETO OROŽNIŠKIH VPOKOJENCEV.

Najbolj zapostavljen je v naši državi oro-žniški upokojenec. On je naravnost kruto ogoljufan za težko tridesetletno službovanje. Pa najsi bo on ali vdova po njem. Jav-nosti je znano, koliko časa teče že pravda ubogih trpinov. A nihče jim ne pomaga. Le tupatam sproži kak poslanec v Beogradu kak nujen predlog in ob takih prilikah se najde v tem ali onem časopisu opisano žalostno stanje orožn. upokojencev. Ne kronski, tisti, ki so bili še po starem upokojeni, ampak ti-sti, ki so bili upokojeni v naši državi, trpe krivico. Ze nam je Državni svet priznal po-višek draginskih doklad, na člane od 3 do 5 Din dnevno, kar bi se jim moralo izpla-čati od 1. 1924. A treba je štediti tam, kjer je malo in pri tistem, ki ima malone zave-zana usta. Če pri katerem stanu, se vidi pri tem prav različno: maloštevilni smo, in zato se za nas nihče ne zmeri. Premalo volilnih kroglic! Pa še nekaj! Čeravno spadajo naši očelje pod orožje, ne spadamo pod voja-ščino. Enako ne spadamo pod notranje mini-strstvo. Finančno ministrtvo nam noče iz-plačevati pokojnin. Kakšnih pokojnin! Moja mati prejema po očetu, ki je trintrideset let služil, vseskupaj mesečnih 600 Din. Pa niti teh ne redno. Zdaj čujte: Država nam dol-guje pokojnino za lauski marec!! Nam reve-žem, beračem... Kak ponos!

To je predgra. Prišlo je leto 1928, — o, da bi bilo bolj srečno! Izplačujejo se trinaj-ste plače. Brat gre na orožniško postajo po pokojnino. »Je mi. Kaj se to pravi? Za tri mesece, ali pa najmanj za januar nam jo bo-do odtrgali, kakor lani marčno. No ja. »Z Bogom!« Res srečno Novo leto za nas! O, beati ridentesi!... Saj bogat je Jernej, ki je delal štirideset let!! Pomagajte nam, ki se potapljam v — dolgovi, še več: ki umi-ramo od — stradanj! Eden prizadetih.

NOVOLETNI DAR TRAFIKANTOM!

Z novim letom je znižala Upr. drž. monop trafikanom prodajno provizijo monopolnih predmetov in stem ogrozila tisočem in ti-sočem družin življenjski obstoj.

Uprava državnih monopolov je udarila s to naredbo najrevnejše med revnimi in to so vojne žrtve, kajti 80 odstotkov vseh trafik je v posesti invalidov, vojnih vdov ali sirot. Invalidski zakon od leta 1925, ki pa je — mimogrede rečeno — najslabši in najbolj krivični od vseh držav vsebuje pa saj to vr-lino, da imajo prednost pri oddaji trafik invalidi, sirote in vojne vdove. Pa kaj to po-maga, če napravi Uprava drž. monopolov še to vršno iluzorno, s tem da pomnožuje neizmerno trafike, tako da ima še skoraj vsaka hiša svojo tablo, obenem za znižuje prodajno provizijo monopolnih predmetov, tako, da je samostojni trafikant prisiljen opustiti svojo obrt, ker mu trafika ne audi več življenske močnosti.

satelj namizal celo galerijo obrazov in oseb, zastopnikov vojaškega, političnega in kulturnega sveta ledanje beneške družbe. — Delo je vseskozi pisano zanimivo in dejanje večasi naravnosti napeto. Zato bo priklenilo naše ne samo preprostega čitatelja, temveč ga bo z zanimanjem prečital tudi intelektualec.

Poleg tega glavnega romana se objavi še cela serija manjših pripovednih del.

Anton Novčan objavi iz svoje celjske trilogije plastično pisana četrti in peti akt Hermana. Krajše povesti pripovedujejo Vladimir Levstik, Cvetko Golar, France Bevk, Juš Kozak, Ferdo Kozak, Ivan Zorec, Miran Jarc, Slavko Grum, Vladimir Bartol i. dr.

Pesništvo bo zastopano po svojih najboljših reprezentantih. V dramih se zopet oglašajo Anton Cerkevnik, Razen tega so svoje so-trudništvo najavili nekateri slovenski pisatelji, ki doslej niso bili sotrudaški »Ljubljanskega Zvona«. Višino sodobne evropske literarne produkcije bodo skušali predočevati prevodi krajsih del tujih avtorjev.

Pripovedništvo bo smiselno dopolnjeval esejistični del. V njem se bodo intenzivneje nego doslej razmišljali aktualni domači problemi. Poleg načelnih esejističnih razmišljanj o slovenski prozi, liriki in dramatik, gledališču in likovnih umetnostih, ki jih bodo objavili Oton Zupančič, A. Lajovic Fr. Albrecht, J. Glonar, Fr. Čibej, K. Dobida, J. Rozman, J. Vidmar i. dr., so priobčijo tudi krajše razprave. Tako objavi prof. dr. Kiderič svoje zanimivo in aktualno razpravo »Frankofili v Napoleonovi Iliriji« in razne druge literarno-historične raz-

rimivosti; prof. R. Kolarič je ponudil uredništvu svoj članek o Miklošiču, zaslužni zgodovinar Ivan Vrhovnik pa svojo toplo pisano razpravo o svojem sošolcu zgodovinarju I. Vrhovcu. Nekaj esejev o inozemskih slovestvih bo pripočel prof. Janko Lavrin, B. Borke pa bo pisal o ruskem poetu S. Jeseninu, češkem dramatik Karlu Capku ter objavil esej »L. Tolstoj in sodobni Slovenci«. O ruski književnosti bo pisal N. Prebraženski, o francoski pa prof. A. Debeljak, M. Jarc in prof. P. Karlin. Poleg tega so uredništvu obljubljeni specialni članki o poljski, bolgarski in španski literaturi; o novostih angleške literature bo informiral W. H. Hindle.

List, ki izide v novi zunanji opremi, bo tudi v novem letniku redno prinašal umetniške portrete slovenskih pisateljev in umetnikov.

Komur je tedaj do tega, da slovenska knjiga ne izhira in ne propade, marveč se dvigne do tiste višine, ki bo slovensko besedno kulturo dostojno reprezentirala pred svetom, bo »Ljubljanski Zvon« podprl in mu skušal pridobiti še novih naročnikov!

Naročnina za »Ljubljanski Zvon« znaša: za celo leto 120, za pol leta 60, za četrt leta 30 Din; za inozemstvo 150 Din. Naroča se pri Tiskovni zadrugi v Ljubljani, Prešernova ulica št. 54.

Velečlanemu pevskeemu zboru »Glasbene Matice« v Mariboru.

Blagovolite oprostiti, da Vas tem potom še enkrat prosim, da mi vrnete original mo-

je kompozicije »Alberlinac«, ali pa mi vpošljite prepis te skladbe v smislu dogovora.

Da javnosti ve, zakaj se poslužim za to mojo prošnjo, javnosti potom časopisa, omenim sledeče:

V jeseni leta 1925 so me o priliki, od Vas v Celju slavno prirejenega koncerta, številni gospodje Vašega pevskega zbora naprosili, naj vašemu pevskeemu zboru vpošljem in posvetim kakšno svojo kompozicijo. Poslal sem Vam potem 23. oktobra 1925 leta »Alberlinac« moški zbor z dedikacijo, kakor ste želeli, a s pripombo, da si nisem obdržal prepisa in da Vas torej prosim, da mi vrnete, ko bo de pesem razmnožena, original ali prepis skladbe.

V Vašem pismu pod št. 644-25 z dne 28. oktobra 1925 ste se zahvalili za pesem in poklonitev ter ste prosili, naj Vam original prepustim na vsak način, prepis pa vrnete v najkrajšem času, čim bo pesem razmnožena.

Obljube, spornili niste do danes, dasi teče že tretje leto. Risal sem Vam trikrat, a nisem bil nikoli vreden odgovora. Govoril sem o priliki Vaših poznejših koncertov v Celju z Vašimi gospodi predsedniki pevskega zbora in »Glasbene Matice« glede vrnitve, a tudi popolnoma brez vsakega uspeha.

Nikakor Vas ne silim, da bi moral Vaš zbor to moje skromno pesmico prepevati, a če je za Vas neprikladna, pride lahko drugemu prav.

Slično zgodilo se mi je tudi z »Zlato kangelico«, ki je ležala pri pevskem društvu »Ljubljana« celo leto neupoštevana, dokler je nisem po velikih težavah izterjal nazaj in

izročil »Glasbeni Matici« v Ljubljani; potem pa se je hitro razširila po vsej Sloveniji in preko mej, na Češko, Nemško in celo v Ameriko. In bog ve kam potuje sedaj »Alberlinac«!

V nadi, da sedaj vendar moji želji ustrezete, Vas pozdravljam s pevskeimi pozdravi Dr. Anton Schwab.

V Celju, 7. januarja 1928.

Vraga, tu vidim moške rokavice, toda moje niso... — Mogoče jih je pozabil tu dimnikar...

Charlie Chaplin.

Potniki so zanj pravi mučiči! mora se jim podpisati na nad dvesto razglednic. Ne dajo mu nikoli mira. Vrhu tega mora Chaplin pri pravljati govor na županu v Southamptonu, pristanišču, kjer stopi na angleško zemljo. Skrbno ga piše, po nči, kajti tedaj ga nihče ne nadleguje. Ono jutro pa, ko bi ga moral imeti, ga zaman išče, po vseh žepih, založil ga je in mora povedati zbranim mestnim očetom samo nekaj kratkih besed, da se jim zahvali za prijazen sprejem.

Hladni Angleži so se pri sprejemu v luki obnašali kot najbolj vrcetkveni južnjaki, njih navdušenje ni poznalo meja. Nastalo je strahovito prerivanje, kot v Newyorku in Charlie je izgubil tu svoj drugi klobuk. Bratranec, ki ga je prišel čakati v Southampton, se je v drenju izgubil.

Komaj je množica zvedela, da se je Chaplin nastanil v Londonu v hotelu Ritzu, je začela oblegati hotel. Na tisoče ljudi se je prerivalo pred poslopjem in z divjim kričanjem zahtevalo svojega Charlieja.

Ta se slednjil le prikaže na balkonu, pozdravlja, si stisne sam sebi roko, vrže med ljudi šopek vrtnic, pošilja na vse strani poljube in se smeje... dokler ne pride policijski komisar in ga vlijudno prosi, naj se umakne z balkona, če noče, da spodaj v tolpi radovednih fanatikov pohodijo, stisnejo ali zadušijo nekaj ljudi... In Charlie, se umakne.

Sledeči dnevi so bili zanj zelo težki: vzdržati je moral napad angleških novinarjev, vozil se je od slavnostnega sprejema do slavnostnega sprejema, od banketa do banketa...

Pri svojih sprehodih po mestu je pokazal, kako je dobrega srca. Nekaj midinetk ga

spozna in navdušeno ogovori, on pa kot gentleman jim plača avto, da se lahko enkrat kot gospoda peljejo domov. V kolu za staro hišo vidi starca in staro, stisnjena v kožo, par londonskih revežev brez strehe. Stopi k njima in jima da tisočak ter niti ne počaka, da bi se mu onemela od začudenja, zahvalila. Malo naprej se dva težaka zaman trudita, da bi spravila težko natovorjen voz v tek. Multimilijonar Charlie pa pristopi ter krepko prime za kolo.

Zvečer se ponudi nekaj časa med svojimi uslužbenci in šestimi tajniki, ki jih je moral sprejeti v službo, da mu opravljajo ogromno korespondenco. V teku treh dni je namreč prejel trinadesetdeset tisoč pism, večinoma prošenj za denarno podporo in sicer od enega funta (277 Din) do stotisoč funtov. Razen tega mu je 671 sorodnikov, o katerih dosedaj še nikoli ni ničesar slišal, javilo svoje sorodstvo. Enako mu je devet žena naznanilo, da so njegova mati, vsa presrečna, da je vendar enkrat našla svojega otroka, katerega so ji bili pred leti ukradli cigani...

Charlie pa se je smehljaj. Bil je srečen, ker je vedel, da njegova mama, njegova prava in edina draga mamica, rešena nekdanje revščine, udobno živi v svoji lepi vili v Kaliforniji. Zato je z veseljem začudenjem čital ta čudovita pisma.

Iz njih nebrojja hočemo navesti najbolj zanimiva in sicer dobesedno, brez vsake spremembe:

»Dragi gospod Chaplin, vsakdo izmed naju specialista v svoji obrti. Vi v filmu, jaz pa v mlinih na veter. Jaz poznam vse, kar se tiče mlinov na veter po vsem svetu. Študiral sem vse vetrove in sem sedaj sposoben zgraditi tako dovršen mlin, da je v stanu vzdržati tropske kakor tudi polarne vetrove.

Ponujam Vam svojo iznajdbo, da se lahko z njo okoristite. Treba je samo, da mi pošljete za to denar. Čez nekaj let boste s to iznajdbo obogateli in zasloveli boste po vsem svetu...

V nekem drugem pismu stoji sledeče: »Preljubi gospod Chaplin, ali mi hočete poslati dovolj denarja, da bi mogel mali Oskar obiskovati šolo? Ima šele dvanajst let in sosedje trdijo, da je dečko zelo brihten. Posnemava Vas tako dobro, da nam ni treba več hoditi v kino...«

Nekdo drugi poskuša z njim staro prevvaro z zakopanim zakladom:

»Moj brat je mornar in on edini na svetu pozna mesto, kjer je zakopan zaklad kapetana Hidda. Ima vse, kar je potrebno za polovanje tja, karte in instrumente, vse, edino ladja nam manjka.

Ali nama hočete kupiti ladjo? Zadostuje da mi svoje pritrudilo pošljete pismeno, šel bom takoj poiskat svojega brata in ga bom tudi našel, čeprav je vedno pijan, kadar je na suhem. Ker pa popiva vedno po istih goštilnah, sem prepričan, da ga najdem.

Neki drugi premetenec mu piše:

»Dragi Charlie, ali niste še nikoli premišljali, koliko denarja se da zaslužiti z ameriškimi lešniki? Jaz prav dobro poznam to industrijo in lahko Vas napravim za njenega kralja, če Vas to zanima...«

V drugem pismu mu javljajo:

»Dear Mister Chaplin, v prigibju Vam pošiljam liste zastavljalnice za umetno zobovje naše stare mame in naš srebreni vrč. Ravno tako tudi račun za najemnino stanovanja, ki bi jo morali plačati včeraj. Naravno, da bi hoteli najprej plačati najemnino. Potem pa bi bilo tudi dobro, če bi nam mogli spel preskrbeti umetno zobovje stare mame...«

Nasprotno pa ponuja velikodušen državljani Charlieju denarja od 50 funtov do 10.000. To je bela vrana v jati prosilcev. Kajti med drugimi zahteva prebršana mati od Chaplina vsoto sedem šilingov, ceno klobuka, ki ga je bil izgubil njen nadebudni sinček, ki se je ruval za vrtnice, katere je bil vrigel Charlie množiči z balkona. Sestdesetletna vdova mu ponuja v nakup šest čajnih skodelic iz časa vlade kraljice Viktorije, in neka druga vdova mu ponuja svojo devetletno hčerko — seveda za kino.

Naravno, da se prijavijo v obisk pri velikem filmskem umetniku tudi najznamenitejše osebnosti Velike Britanije. Charlie se sestane s pisateljem Bernardom Shawom in H. G. Welsom. Prestolonaslednik, princ Waleski mu piše, da se čez nekaj dni vrne iz Skotske in da ga bi rad videl, in sama nesrečen služaj je hotel, da se mi sestaj v Lloydom Georgeom, ki ga je zaman čakal celo uro v hallu hotela Ritz.

Takšna so darila, veselja in neprilike slavnega moža. Saj je Charlie Chaplin od one jeseni 1. 1921. sem, eden najslavnejših ljudi na vsem svetu. Menda sploh najslavnejši! Le da so že cenili njegovo bogastvo na 600.000 funtov in časopisi so javljali, da se je dal zavarovati za en milijon dolarjev. Čudovili preobrat v njegovem življenju nenavadno zanima vse Londonce, med katerimi je bil zrastle ubog in nepoznan, in radovedneži se neprestano sprehajajo pred hotelom Ritzom, da vidijo vsaj enkrat v istini in ne v filmu moža, ki se mu smeje ves svet, in kojeza smeh ga je napravil za multimilijonarja.

On pa navadno odhaja iz Ritz skozi stranska vrata, ali pa ostaja čez dan doma in gre šele zvečer ven.

(Dalje prh.)

Razpis.

Pokojninski zavod za nameščence v Ljubljani razpisuje oddejo

pečarskih del in vodovodne inštalacije

za stanovanjski hiši ob Miklošičevi cesti v Ljubljani. Vsi potrebni podatki se dobe pri podpisnem uradu od 9. l. m. dalje med uradnimi urami v Gledališki ulici v Ljubljani.

Pravilno sestavljene in zapečatenе ponudbe je vložiti do 16. l. m. do 12. ure dopoldne pri podpisnem uradu.

Pokojninski zavod za nameščence v Ljubljani.

VINOCET

tovarna vinskega kisa, d. r. o. z., Ljubljana

najfinerji in najokusnejši namizni kis iz vinskega kisa.

Tehnološko in higijensko najmoderneje opremljena tovarna v sugoblatvi.

Prodajna mesta: Ljubljana, Maribor, Ptuj, Celje, Kranj, Škofja Loka, Novo mesto, Domžale, Vrhnja, Zagreb, Beograd, Ljubljana.

Cariniko posredniški in speditijski bureau

GROM

LJUBLJANA, Kolodvorska ulica 41

Naslov brzojavkami »GROM«. Telefon 3434.

Podružnice: Maribor, Jesenice, Rakek.

Obavljajo vse vrste strokovne spede po vse najhitreje in pod kulturnimi pogoji.

Zastopniki družbe spalnih voz S. O. S. za ekspresne pošiljke.

Vsemogočni je danes poklical k Sebi našo nadvse ljubljeno hčerko in sestrico

TONKO

dijakinjo meščanske šole pri Uršulinkah prevideno s tolažili sv. vere, v cvetju mladosti 15 let.

Pogreb naše nepozabne pokojnice se bo vršil v ponedeljek, dne 9. januarja 1928 ob pol 4. uri pop. iz Stare poti št 2 na pokopališče k sv. Križu.

V Ljubljani, dne 7. januarja 1928.

Žalujoča rodbina Anton Rojina.

Mestni pogrebni zavod v Ljubljani.

MALI OGLASIL

Za vsako besedo se plača 50 par. Za debele škatle pa Din 1.—

Ribiško palico

ZA SULCA in vse pripravo kupin. Posudbe je poslati upravništva Narodnega Dnevnikarja v Ljubljani pod šifro »RIBIŠKA PALICA«.

Išče se

stanovanje, obstoječe in kuhinje ter dveh sob v centru mesta. Plača se dobro. Ponudbe na upravnico lista pod Stanovanje.

Prodam

dve boljji 4 vrstni harmoniki, in sicer dve in triglasno firme Lubas. — Harmoniki imata lep in prijazen glas in sta dobro ohranjeni. Napredni sta pri šolanju. 6. manjša hiša na Kobariški cesti, Beograd, Ljubljana

Koks - obojn

Waškova 1/II - Telef. 3658

Oglašujte v

Narodnem Dnevniku.